

«L'"Elixir" neix de la necessitat que tinc de compartir amb els altres una de les meves grans aficions: la poesia»

ENTREVISTA. Rosa Boladeras (Terrassa, 1972) és un actiu catalana amb una llarga trajectòria professional sobretot vinculada al teatre, on ha treballat en diverses obres, com ara *Lluny de Nuuk* de Pere Riera; *A mi no em diguis amor*, de Marta Buchaca; *M de Mortal* de Carles Mallol o *Stalkolm* dirigida per Marc Martnez.

Boladeras també se la coneix per la seva participació en sèries com ara *Poble Nou*, *Estació d'enllaç* o *L'un per l'altre*. I, la més recent, *La Riera*.

L'any 2012 va ser guardonada amb el Premi Butaca a la millor actriu de repartiment per la seva intervenció en l'obra *La nostra de la classe*, de Tadeusz Slobodzienek, i amb direcció de Carme Portaceli.

Com és el teu dia a dia després de tant temps vinculada amb el projecte de la Riera?

Ara estic en un moment més relaxat... Ara tinc més temps lliure per dedicar-me a altres projectes, com el festival que dirigeixo, l' *Elixir* . Però no et puc negar que quan durant 5 anys tens l'hàbit d'anar a treballar en un mateix lloc, també ho acabes trobant a faltar, ja que amb tot l'equip acabes formant una petita família.

Després de tants anys treballant com a actriu, has interpretat un munt de personatges molt diferents. Per exemple, a *Temps de Silenci* interpretaves una noia tímida i innocent; a *L'un per l'altre*, l'esbojarrada de la Joana... Ets una persona molt polivalent! I de tots aquests personatges, quin té una part més semblant a com ets tu?

Amb cap concret, tots tenen una petita part de mi: tots representen persones amb qui l'espectador es pot sentir identificat.

Foto: Paper Street Actors Co.

El 2013 dirigeixes el festival Elixir, que actualment ja compta amb 5 edicions. Quan va sorgir la idea?

La idea va sorgir quan fa 8 anys vaig tornar a viure a la meua ciutat natal, Terrassa, després d'estar una temporada entre Barcelona i Madrid.

Des de sempre, la poesia m'ha cridat molt l'atenció. Quan vivia a Barcelona, el cap de setmana tenia la costum d'anar a cicles poètics a un local que hi havia a prop de casa. Quan vaig tornar a viure a Terrassa, notava aquell buit i sentia que l'havia d'omplir d'una manera o altra que no fos anar a Barcelona... I vaig pensar que totes aquestes coses que a mi em feien vibrar, també podia passar a altres persones. Simplement vaig sentir la necessitat de compartir amb els altres una de les meves aficions: la poesia.